

In Memoriam van Zr Johanna van der Heijden, voor te lezen op de uitvaart op dinsdag 2 aug 2022 in de kapel van het Wereldhuis.

Johanna is geboren in Beek en Donk en was de oudste uit een gezin met nog twee broers en drie zussen. Haar vader was boer. Haar moeder was ziekelijk en is vroeg gestorven.

Johanna werd al jong overal bij ingeschakeld in huis en op de boerderij en kreeg daarbij het liefdevolle vertrouwen van haar ouders. Op haar 18^e, na twee jaar landbouwhuishoudschool, had zij de verantwoordelijkheid voor het hele gezin en huishouden. Hierdoor was het niet mogelijk om verder te studeren, ook al had ze een goed verstand. Ze had echter nog een ideaal, namelijk om de missie in te gaan. Dit was mede gevoed door haar ouders.

Daarom meldde zich op 22-jarige leeftijd aan bij de Witte Zusters. Hun eenvoud en gerichtheid op Afrika spraken haar zeer aan. Ze wilde de Afrikanen laten delen in de rijkdom van het geloof en hen haar liefde en betrokkenheid laten voelen. Na haar eerste professie in 1958 en het internationale jaar in Algiers, keerde ze terug naar Nederland voor verder huishoudkundig onderwijs en daarna naar Liverpool om Engels te leren.

Haar benoeming voor Malawi was in 1962, waar ze haar eerste Bantoetaal leerde, het Chitumbuka. Ze werd hier hoofd van de huishoudschool en overste van twee opeenvolgende gemeenschappen, eerst in Nkamenya en later in Likuni. In Likuni werd ze verantwoordelijk voor de boekhouding van de middelbare meisjesschool en het missieziekenhuis. Ook leerde ze hier haar tweede inlandse taal, het Chichewa. Tevens nam ze deel aan het Generaal vernieuwingskapittel namens het Provinciaal bestuur van Malawi en Zambia. Ze had het zwaar toen haar vader overleed in '65 en zij daar niet bij aanwezig was.

In 1969 moest ze helaas terug naar Nederland voor een zware rugoperatie. Na langdurige revalidatie en extra scholing in boekhouding en administratie, keerde ze -tot haar grote geluk- in '73 terug naar Malawi als provinciaal econoom. Zoals ze zelf zei: “Ik heb hier mijn mooiste en meest onvergetelijke jaren beleefd, ik hield echt van de mensen daar.” In Esch was ze in de tussentijd huisoverste en lid van het Provinciaal Bestuur geweest.

Blijkbaar waren haar bestuurlijke en administratieve kwaliteiten opgevallen en drie jaar later, in 1976, werd ze benoemd in het moederhuis in Frascati te Rome als Generaal Econoom voor de gehele congregatie wereldwijd. Deze omslag en haar vertrek uit Afrika waren absoluut niet gemakkelijk voor Johanna, ze heeft hier menig traantje om gelaten. Maar uiteindelijk vond ze haar draai in Rome en heeft ze gedurende 20 jaar veel internationale contacten opgedaan en diverse belangrijke hervormingen doorgevoerd, m.n. wat betreft het pensioenfonds van de zusters. Naast Engels en Frans leerde ze hier ook Italiaans en reisde ze heel wat af om de zusters te informeren over haar plannen.

Na afloop van deze belangrijke periode in haar leven, deed ze een Sabbatjaar in Esch om bij te komen. Echter, in 1997 werd ze gevraagd om overste en directrice te worden van het zusterbejaardenhuis in Frankrijk om het vervolgens over te dragen aan een lekendirecteur. Nadat deze klus geklaard was, werd ze gevraagd om Provinciaal Econoom te worden van Canada, Amerika en Mexico. Dit heeft ze vijf jaar tot volle tevredenheid gedaan.

In 2006 keerde ze terug naar Boxtel en werd Regionaal Econoom en overste van de gemeenschap in de Molenwiek. Het moederhuis Sancta Monica in Esch was inmiddels verkocht. Hier kwijtde ze zich wederom vol toewijding en verantwoordelijkheidsgevoel aan haar taak, samen met

externe adviseurs, boekhoudster Nanny en later de lekencoördinator. In 2015 droeg ze dit werk in zijn geheel over aan Nanny, die benoemd werd tot lekeneconoom, en kon ze eindelijk met pensioen op haar 82ste. In 2018 verhuisde ze naar het Wereldhuis, net zoals de rest van de Molenwiekers, en werd de community daar gesloten.

Johanna had het fysiek niet altijd gemakkelijk, haar conditie maakte dat ze vaak pijn had. Ze sloeg zich hier dapper doorheen en bleef nauwgezet alles van de Congregatie volgen. Haar mening bracht ze weloverwogen en goed doordacht ter sprake. Haar angst om ooit in een rolstoel te belanden werd uiteindelijk bewaarheid. In de loop van dit jaar kreeg ze steeds meer problemen met haar benen en had vooral op het laatst veel verzorging nodig. Na een kortstondig ziekbed is ze afgelopen woensdagavond rustig overleden in aanwezigheid van een medezuster.

Al met al schrijft Johanna, in een terugblik op haar leven, dat haar leven 'klein' begon in Beek en Donk, maar dat het steeds 'groter' werd door alle internationale contacten binnen en buiten de Congregatie. En dat ze, na haar pensioen, met vertrouwen in de toekomst haar levensreis heeft voortgezet in overgave en met levensvreugde, totdat ze voorgoed opgenomen zou worden in het VOLLE LEVEN.

Helaas is haar levensreis nu ten einde gekomen. Lieve Johanna, dank voor alles wat je voor de Congregatie hebt gedaan. Dat je mag rusten in de Eeuwige Vrede van de Heer.